

JEDNA Z MNOHA fotografií, které připomínají členům vodáckého oddílu TJ Tatran Rousínov loňské sjetí středního toku divoké řeky Tary v Jugoslávii.

TOUHA PO DIVOKÉ VODĚ

minirozhovor

Téměř padesát rousínovských plonýrů sleduje promítací plátno se zatajeným dechem. Z barevného diapozitivu rozeznávají dramatickou atmosféru průjezdu kanoe peřejemi nejdívočejší jugoslávské řeky Tary, jež protéká národním parkem Durmitor v Černé Hoře. Nejmladší členové čtyř zátkovských oddílů vodní turistiky TJ Tatran Rousínov na Vyškovsku sice už sjížděli Otavu, ale jejich starší kolegové dokázali loni v létě „vzít skalp“ řece, o níž voraři na Drině tvrdí, že její sjetí je jistá smrt. Přerušil jsem tok vyprávění vedoucího expedice „Jugoslávské řeky“ ing. JANA PÁSKA a položil mu tři otázky:

■ Jaké to je, podívat se strachu do očí?

Sjetí řek Driny a Vrbase byla selánka. Přiznám se, že jsme tvzení vorařů moc nevěřili. Ale když jsme absolvovali 35kilometrovou trasu na středním toku řeky Tary, jež zde protéká druhým nejhlubším kaňonem na světě, byla

v nás opravdu malinkatá dušička. Osádky jedenácti lodí musely absolvovat desítky peřejí a kaskád, sjíždět prudká vodní schodiště, vybírat těžké lomené zátočiny, vyhýbat se nadvodním balvanům. Kolena jsme měli zrosolovatělá a po první kaskádě se k šedé barvě obličejů přidružila i žaludeční nevolnost. U vodopádů bylo nutno přenést lodě o tři kilometry dále na zádech, přes balvany o velikosti autobusu. Dívat se strachu do očí v divoké vodě je ale moc krásné...

■ Kde jste na expedici trénovali?

Máme smůlu, v Rousínově není řeka. Tak jezdíme trénovat pod Vířskou přehradu a na řeku Jihlavu. Hodně času věnujeme i našemu potěru, pořádáme pro ně pravidelně čtrnáctidenní vodácké tábory. Letos se chystáme s plonýry sjet Otavu nebo Vltavu, záleží však samozřejmě na stavu vody. Ty nejlepší s sebou chceme vzít příští rok na další expedici do Jugoslávie.

■ Divoká Tara zřejmě všem učarovala?

To je slabé slovo. Nám, kteří jsme ji už sjeli, se o ní často zdává. Máme u ní dluh v délce osmdesát kilometrů. Jistě, poprvé nás rádně vystrašila. Ale to už patří k povaze divokých vod. Až budeme opět sedět v kánoích, pádlovat mezi kaskádami a peřejemi, chytat do tváří vodní tříšť, splní se naše touha. A když se náhodou setkáme opět na Drině s voraři, řekneme jim jenom, že Tara je naše dobrá přítelkyně.